

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie M.P.
wobec którego postępowanie karne z art. 160 § 3 k.k. i in.
warunkowo umorzono
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 25 lutego 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt II Ka 157/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 1247/23,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2024 r. sygn. akt II K 1247/23, Sąd Rejonowy w Tarnowie warunkowo umorzył - na okres próby wynoszący rok - postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. P. o zarzucony mu czyn, stanowiący występki z

art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nadto, zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając mu:

„I. sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy polegającą na przyjęciu, że:

- 1. pokrzywdzony, kiedy został zaatakowany przez psa na należącej do niego posesji, uciekł z powrotem na posesję należącą do oskarżonego, gdyż to ustalenie nie broni się w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego;*
- 2. oskarżonemu zgłaszano obawy związane z psem luźno biegającym po okolicy, a ten nie reagował na nie - ponieważ takie ustalenie nie wynika z żadnych dowodów zgromadzonych w sprawie;*
- 3. świadek M. N. widział, że pies jest nieprawidłowo zabezpieczony przez oskarżonego na terenie posesji, a nadto widział tego psa w odległości kilku kilometrów od posesji oskarżonego - co pozostaje również w sprzeczności z logiką i zasadami doświadczenia życiowego;*
- 4. świadek M. N. 1 potwierdziła, że oskarżonemu zgłaszano obawy związane z psem biegających luzem po okolicy, a to ustalenie w ogóle nie wynika z treści zeznań M. N. 1 ;*
- 5. posesja oskarżonego jest częściowo ogrodzona, podczas gdy jest ona ogrodzona w pełni, co potwierdził sam oskarżony, sąd zaś mógł dowiedzieć się, czy tak jest w rzeczywistości na podstawie oględzin posesji, ale dowodu na tę okoliczność nie przeprowadził (mimo zgłoszonego przez oskarżonego w tym zakresie wniosku dowodowego);*
- 6) pies oskarżonego posiadał w środowisku opinię agresywnego, czego też nie potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy;*
- 7) opinia biegłego kynologa stała się elementem podstawy faktycznej tego orzeczenia, mimo że nie zweryfikowano dokładnie jego kwalifikacji, które już choćby z racji na wiek biegłego (ponad 85 lat) mogły nie dawać rękojmi, że ten dowód jest faktycznie przydatny do poczynienia ustaleń faktycznych; poza tym biegły nie miał bezpośredniego kontaktu ze zwierzęciem i nie może czysto teoretycznie wypowiadać się na temat jego zachowań;*

II. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 60 § 1 k.p.k., która polegała na nieskontrolovaniu przesłanek wniesionego w przedmiotowej sprawie aktu oskarżenia i prowadzeniu postępowania na podstawie skargi oskarżyciela publicznego, który objął ściganiem z urzędu zarzucany czyn, w sytuacji gdy brak było podstaw do uznania, że wymagają tego ochrona praworządności czy interes społeczny.”

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia lub o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt II Ka 157/24, Sąd Okręgowy w Tarnowie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację w tej sprawie złożył obrońca oskarżonego M. P. Zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucił mu: *„wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.) w postaci niezdolności sędziego do orzekania w tej sprawie lub podlegania przez niego wyłączeniu z mocy prawa (art. 40 k.p.k.). Oprócz bezwzględnej przyczyny odwoławczej należy stwierdzić inne uchybienia, których dopuścił się sąd orzekający w sprawie, sprowadzające się przede wszystkim do nieodniesienia się do wszystkich zgłoszonych w apelacji zarzutów.”*

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie tej sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy oskarżonego, Prokurator Rejonowy w Tarnowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy oskarżonego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania; w przypadku innego rozstrzygnięcia dla dopuszczalności kasacji wniesionej przez stronę konieczne jest podniesienie zarzutu istnienia uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Oznacza to, że wyrok warunkowo

umarzający postępowanie, a taki prawomocny wyrok zapadł w tej sprawie, w kasacji wniesionej przez stronę może być zaskarżony wyłącznie z powodu uchybienia z art. 439 k.p.k. W tej sprawie postawiony przez obrońcę zarzut rzeczywiście wskazuje na uchybienie, które zarówno w sferze formalnej jak i merytorycznej mieści się w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., a zatem, kasacja nie ma charakteru pozornego, gdzie konstrukcja zarzutu kasacji tylko w warstwie formalnej nawiązuje do konstrukcji uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. a w istocie oparta jest na takich okolicznościach, które nie mieszczą się w podstawach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. O ile zatem ten zarzut postawiony w kasacji jest dopuszczalny o tyle zarzut nieodniesienia się do zarzutów postawionych w apelacji nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej (zarzut ten nie jest dopuszczalny).

Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. okazał się oczywiście bezzasadny. W przypadku naruszenia tego przepisu bezwzględna przyczyna odwoławcza zachodzi wtedy, gdy w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Przedstawione przez obrońcę skazanego argumenty, mające świadczyć o silnym i emocjonalnym stosunku sędziego odwoławczego do przedmiotu tej sprawy, wynikającym ze zdarzenia, w którym sędzia ten uczestniczył, a co do okoliczności którego to zdarzenia wypowiedział się sędzia w trakcie uzasadnienia wyroku, nie mają charakteru okoliczności wskazanych w art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. ani także nie mieszczą się w kategorii niezdolności sędziego do orzekania. Wskazana w art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. przyczyna wyłączenia sędziego od udziału w sprawie opiera się na zasadzie *nemo iudex in causa sua* i zachodzi zarówno wówczas, gdy sprawa dotyczy samego sędziego, a zatem gdy jest on stroną w tej sprawie, jak również wtedy, gdy wynik sprawy karnej może wywrzeć bezpośredni wpływ na uprawnienia i obowiązki prawne tego sędziego. To, że sędzia był wcześniej uczestnikiem traumatycznego zdarzenia z udziałem psów, nie oznacza, iż sprawa oskarżonego M. P. o czyn, w którym doszło do pogryzienia przez psa pokrzywdzonego T. B. mogła w jakikolwiek sposób wpływać na sytuację (prawną lub życiową) tego sędziego. Idąc myślą autora kasacji sędziego, który brał udział kiedyś w wypadku drogowym jako pokrzywdzony nie mógłby nigdy orzekać w sprawach dotyczących wypadku drogowego, a sędzia, który padł ofiarą czynu

kradzieży nie mógłby orzekać co do takiego rodzaju czynów. Na marginesie trzeba dodać, że jeśli strona mogłaby w takiej okoliczności upatrywać możliwości braku obiektywizmu danego sędziego, to ewentualnie może rozważać złożenie wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. Ewentualne oparcie uchybienia procesowego na naruszeniu przepisu art. 41 § 1 k.p.k. nie lokuje się jednak w art. 439 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]